

Josep Maria Duran, director la Fundació Casal dels Avis:

Alcalde, regidores, autoritats, família, amigues i amics, bon vespre.

Alcalde, no se si agrair-te l'oportunitat tan bonica de fer el pregó de festa major en tàndem o no parlar-te més per la mala estona que passaré...

Però d'entrada gràcies a totes i a tots els presents per la paciència...

Totes espereu al Sr. Quim Masferrer, per tant seré breu, màxim 15 o 20 minuts,... però ja que hi soc, us voldria comentar tres o quatre coses, ràpidament...

Fa anys que parlem entre nosaltres, però sempre ho hem fet d'una a una i a la consulta, avui al ser totes plegades no sé com anirà...

Referent a la COVID ja està tot dit i ben dit, ...només afegir un petit detall: la diferència entre contacte estret o no i el que això comporta. Us ho recordo: Mascareta, higiene de mans, i distància, això ens lliura de l'aïllament, i tot el que comporta a nivell personal, familiar, professional i de tota la societat, sigueu curoses i curiosos..., hem d'aturar la pandèmia ...i no serà fàcil...però hi posarem el coll...

La COVID ha canviat la consulta i la manera de treballar: Consulta telefònica, d'una a una a la sala d'espera, EPIS, prioritzar més, menys contacte personal... també ha provocat que les usuàries dels serveis de salut hagin de ser més autònomes i responsables.

Aquests fets no agraden a ningú, a nosaltres tampoc. Però no ho podem fer de cap altra manera amb els mitjans dels què disposem..., espero i desitjo que millori aviat...

La COVID també ens ha trasbalsat a totes a la residència: visites restringides, a distància i amb mascareta, poques sortides..., EPIS, hidroalcohol, protocols, procediments, pressió ambiental, moltes despeses (gràcies alcalde), solitud, tristesa, pèrdues, tot l'equip fent un gran esforç..., els i les residents patint i nosaltres amb elles, les famílies ho passen malament, i també als menjadors escolars s'ha complicat..., molta pressió ..., tot és nou i diferent però ho encarem amb ganes, professionalitat i molta responsabilitat.

Deixeu-me fer un apunt:

Penso que la COVID és conseqüència de com tractem el planeta i com funciona la societat, abusem (alguns és clar, el mal dit primer món), les persones de països en desenvolupament no poden, en molts casos no els hem deixat recursos per malbaratar...

Però què estem aconseguint?: caragol poma, musclo zebra, abelles asiàtiques, mosquit tigre, mosca negra, algues invasives, plàstics per tot arreu, CO2, canvi

climàtic..., i és clar, noves malalties que són més perilloses en el context de la globalització ...

Fa 100 anys viatjar de la Xina a Catalunya no era fàcil i a més eren mesos de viatge, ara en hores ho podem fer i així a tot el món...

Però no només això, en un altre sentit, però no menys dolent, convivim amb violència de gènere, feixisme, repressió, gana, persones morint ofegades cada dia al Mediterrani, canvi climàtic,...uf, ...negacionistes...però no ens equivoquem..., no ens estem carregant el planeta, no, no..., ens estem carregant el medi que permet que la població humana visqui a la terra, nosaltres, les nostres filles, les nostres netes, totes les generacions que venen...

El planeta seguirà 5.000 milions d'anys més, i nosaltres no hi serem per veure-ho, però potser manaran ...les panerolles...

Encara som a temps..., cal canviar les prioritats i hem d'aconseguir que els que governen estiguin al servei dels governats, i no a l'inrevés..., PERÒ...depèn de nosaltres...

Tanmateix cal fer la festa major, totes les festes majors, malgrat tots els malgrats. Cal gaudir aquest element de trobada, celebració i companyonia, cal fer la guitza al virus i a la resta de problemes..., cal viure i convida, cal celebrar i compartir, i d'això les festes majors en saben molt...

Tradicionalment les festes majors sempre eren després de les collites, per celebrar la productivitat, la feina ben feta i descansar, la gent de la terra ho té clar: primer la feina i després la festa, però...també cal que pensem amb les moltes persones que en aquest moment no ho poden celebrar, persones sense feina, o sense casa, sense família,...persones malaltes,...empresonades, exiliades...

Malgrat tot:

La Festa Major és necessària i us ho puc dir des dels dos punts de vista, com a col·laborador i com a usuari, però sempre gaudint...

Sempre ho recordaré: molta feina, moltes coses al mateix temps, sabent que mai ho encertes del tot, (sempre he pensat i actuat tenint clar que els plats els pot trencar qui els renta, no qui s'ho mira...).

També notes la responsabilitat que tot vagi bé, molts nervis i finalment satisfacció i relaxament... Sempre he pensat que el dia del gos, estava molt bé, ja sabeu.

Fa quasi 40 anys que m'aguanteu i tot ha canviat molt, la festa major de Sant Miquel també.

Recordo fa molts anys..., l'Orquestra Meravella, el malaguanyat Pepe Rubianes, la cursa d'andròmines, el boti-boti a l'avinguda de Catalunya, inauguracions, el genial professor Ainaud de Lasarte, Núria Feliu,...en Sandro Rosell (2 anys injustificables a la presó), els nostres diables (del millor del que gaudim a Alforja), els gegants d'Alforja, actuacions de teatre, les exposicions, l'ambient festiu pels carrers amb els convilatans amb cara de festa major..., fer cua (abans és podia fer cua dintre de les botigues) a ca la Rosalina per la vedella..., el xai i les safates de formatge...i a les altres botigues del Poble per omplir el rebost, renoi quins records...

Totes els compartim i totes ho celebrem...

Però, canvi de tema, ja que avui us voldria explicar altres coses...

I aprofito per acomiadar-me com a director del Casal (residència, centre de dia, *caterings*), i de pas agrair a les companyes la feina ben feta i la transformació que hem aconseguit en els darrers 15 anys.

La Fundació Casal dels Avis d'Alforja és va fer perquè les persones grans d'Alforja no marxessin del poble al fer-se grans i necessita cures més professionals de les que es poden fer a casa, però també és va fer per crear llocs de treball al poble (actualment n'hi treballem 37, la majoria persones del poble).

Penseu que viuen al Casal 41 persones, al centre de dia hem tingut 8 persones i generem 100.000 àpats de qualitat cada any per Alforja, Vilaplana, l'Aleixar, tot i que la COVID ho ha alterat tot (momentàniament).

També voldria agrair molt a les patrones i patrons i la total confiança amb l'Equip de direcció durant tants anys... Moltes gràcies.

Amb un record emocionat pel Josep M. Borràs i pel Joan Salamé... amics enyorats i estimats.

Vaig acabant:

També properament deixaré de ser... el vostre practicant, ... recordo el primer dia, la primera persona que vaig visitar, i la segona..., com vaig arribar al Poble, per què...vaig venir (feia la mili i em van trucar de sanitat....com ha canvia tot... en un moment (em poso al telèfon i em diuen... demà s'incorpora ...a Alforja, sort d'en Ricard Vilella...

Tants anys...

Com...ha canviat l'atenció primària..., la consulta: després de 40 anys una consulta perfecta i encara que ara hem de fer-la anar a mig gas, segur que aviat tornarà a estar totalment oberta i a disposició de tothom com abans, això espero.

Recordo tantes anècdotes, situacions bones, relacions humanes, molt humanes, recordo com em vau acollir, com m'heu tractat sempre. M'heu deixat participar en moltes de les entitats d'Alforja: AMPA, Amics, Ajuntament, Gimnàs, en la creació de l'Associació de dones, Amics dels avis, la Fundació..., també m'heu deixat entrar a casa vostra, i moltes sabeu com m'agrada el coc...

Recordo amb tristesa a persones ... que ja no hi són ...com la Matilde, l'Encarnació, i gaudeixo d'altres que a l'arribar al poble no havien nascut i que he vist créixer: revisions escolars, vacunes, sutures, genolls pelats, cures i consells, ...

També gaudeixo de l'amistat de moltes altres: del Manolo, les Rosés..., el Josep , el Ricard Bonet, els Joans, l'Àngels, la Rosalina, l'Emilia, la Magda Salvadó, l'Aurora, el Jordi, el David, Rixixiu, Montse Lucena, l'Isabel, a tantes i tantes persones que considero amigues...i que no les puc esmentar perquè no acabaria mai...però les hi faig uns abraçada, virtual, és clar...

Finalment:

Us demano disculpes per allò que no he fet bé i us vull manifestar altre cop el meu immens agraïment per la manera en la què em vau acollir, ...aquest any, el dia 16 de desembre en farà quasi 40.

Moltes, moltes, moltes gràcies!

Però m'agradaria molt llegir-vos un text que m'agrada molt i m'agradaria compartir, és un poema de Mário de Andrade (Sao Paulo 1893-1945) Poeta, novel·lista, assagista i musicòleg. Un dels fundadors del modernisme Brasiler

---

LA MEVA ÀNIMA TÉ PRESSA

Vaig comptar els meus anys i vaig descobrir que tinc menys temps per viure d'ara endavant, que el que vaig viure fins ara.

Em sento com aquell nen que va guanyar un paquet de *dolços*; els primers els va menjar amb gust, però, quan va percebre que en quedaven pocs, va començar a assaborir-los profundament.

Ja no tinc temps per a reunions interminables on es discuteixen estatuts, normes, procediments i reglaments interns, sabent que no s'aconseguirà res. Ja no tinc temps per suportar persones absurdes que, malgrat la seva edat cronològica, no han crescut.

El meu temps és escàs com per discutir títols. Vull l'essència, la meva ànima té pressa ... Sense gaires *dolços* en el paquet ...

Vull viure al costat de gent humana, molt humana.

Que sàpiga riure dels seus errors.

Que no s'envaneixi, amb els seus triomfs. Que no es consideri electa abans de l'hora. Que no fugi de les seves responsabilitats.

Que defensi la dignitat humana.

I que desitgi tan sols caminar al costat de la veritat i l'honradesa.

L'essencial és el que fa que la vida valgui la pena.

Vull envoltar-me de gent que sàpiga tocar el cor de les persones ...

Gent a qui els cops durs de la vida van ensenyar a créixer amb tocs suaus en l'ànima

Sí ..., tinc pressa ..., tinc pressa per viure amb la intensitat que només la maduresa pot donar.

Pretenc no malbaratar cap part dels *dolços* que em queden ... Estic segur que seran més exquisits que els que fins ara he menjat.

La meva meta és arribar al final satisfet i en pau amb els meus éssers estimats i amb la meva consciència.

Tenim dues vides i la segona comença quan t'adones que només en tens una
.....

I si no m'escolta el Sr. Masferrer, us voldria dir que alforgetanes i alforgetans: sou molt, molt, molt bona gent.

Gràcies!!

Josep M. Duran Visiedo